

ko se drugi veselijo.
 A se smeja gospod Turen;
 ko obsipljejo ga z venci
 mesta lepe krasotice,
 sladko on se jim nasmiha,
 gibke jim poklone daje.
 Ves je v cvetju njega vranec.
 Pa spodbode Turen vranca,
 da zapleše pesem bojno
 na veselje vsej gospodi,
 pa si misli v srcu svojem,
 da lepo je res po bojih
 v domovino se vrniti
 in po trutih neprestanih
 slavo za plačilo vžiti.
 Konja jaha Janko Kisel
 mirno po šumečih cestah:
 mar mu vencev ni cvetočih,
 mar mu ni pogledov vročih,

ki kot turške so puščice
 na junaka jih streljale
 vse ljubljanske lepotice.
 Resno je junaku lice,
 srce le za boje vneto,
 ne po slavi hrepeneče;
 za veselje se ne meni
 ne za ljubljena dekleta.
 Kakšna škoda za junaka,
 če ljubezen ga premaga,
 da pozabi, da na meji
 treba je pobiti vraga!
 To preišlja Janko Kisel
 pa mu pade v mlado glavo:
 da obrne konja belca,
 da si zbere četo svojo
 pa na mejo z njo pojaše
 na veselje in na boje.

(KONEC.)

ANTON MEDVED:

SRCE SAMOTNO.

Srce samotno, ne ugibaj,
 kdaj sreče svit se ti odgrne!
 Nikar te prazen up ne zibaj,
 da čas prihodnji ti povrne,
 kar ti pretekli čas je vzel!

Po svetu hodi kakor mrtvo
 a smeha jasnega ne črti,
 saj videlo si kako žrtvo,
 ki se celo v mrtvaškem prti
 drži na smeh — kdo ve, zakaj.

